

vi altsaa først at afskaffe Kongedømmet og gøre Danmark til en Republik. Efter at have set dette Forslag gererer man sig, som om Socialdemokratiet bestod af en Flok vanvittige Mennesker, og man hykler en vild Forfærdelse, ogsaa fra Venstres Side, der for blot faa Aar siden talte Tusinder og atter Tusinder af Republikanerne — ja selv hos de Konservative har man for øvrigt ikke set nogen større Forargelse over, at Kejser- og Kongekroner er trillet af trindt omkring i de senere Aar, man har endda med Skadefryd hilst de tyske Kroners, ikke mindst den tyske Kejserkrones, Fald. Men for os er det i hvert Fald givet, at i en ny virkelig demokratisk Grundlov hører en Fortidslevning som det arvelige Kongedømme af Guds Naade ikke hjemme. Og dermed falder en hel Del dertil knyttet Snobberi, Ordensvæsen, Militærdyrkelse, Skinvæsen i det hele taget, hul Tradition og tom Autoritetstro. Vi husker vel alle Bjørnsøns Værk „Kongen“, hvori han lader Kongen slutte sine Udtalelser med følgende Ord: „Kongedømmet er jo nu saa stor en Løgn, at det tvinger selv de retskafneste til at nærme sig det i Løgn“. Naturligvis kan man meget vel bevare en hel Del af dette Hykleri, Snobberi og forlorne Glimmervæsen i Republikken og gøre Præsidenten til Bærer af den samme tomme Tradition, men det sker i hvert Fald ikke efter det Forslag, vi har udarbejdet, hvorefter Præsidenten blot er Statsraadets Formand, Statsministeren. Forslaget er jo i alt væsentligt udarbejdet efter det svejtsiske System, og jeg gad vide, hvem der i dette Øjeblik ved, hvem der er Svejts' Præsident. Det er altsaa en ganske stiltfærdig Embedsstilling, der alligevel udfylder sit Arbejde til fuld Tilfredshed. Desuden vil man ved at afskaffe Kongedømmet og indføre Etkammer-systemet spare en Mængde Penge, i hvert Fald naar man indretter Forfatningen, som vi gør her, og det maa jo være særlig tiltalende for de konservative Partier, der daglig, i Hovedsagen forgæves, bryder deres Hoved med at finde Omraader, hvor Staten kan spare.

Den Indvending mod Landstingets Afskaffelse, at man derved svækker det saglige, det prøvende og overvejende Element i Forfatningen, gælder i Virkeligheden til Wandsbeck. Som Landstinget er bygget

herhjemme, har dets Opgave hidtil været at være en konservativ Bremsklods, en politisk Magtfaktor, en Hindring for en rolig Udvikling, en ensartet harmonisk Lovgivning. Det er vort Forslags Hensigt at fjerne alt dette, men det indfører samtidig en virkelig Mulighed for Sagkundskabens og Lovteknikkens Indflydelse gennem Indførelsen af det i § 21 i vort Forslag foreslaaede faste Revisionsudvalg, der ved sin S sammensætning af juridisk, administrativ og teknisk Sagkundskab, men uden politisk Magt, netop sikrer det, der skulde have været, men aldrig har været Hensigten med Landstinget.

Tillige indfører vi forskellige andre Garantier for, at Rigsdagen er i bedst mulige Overensstemmelse med Befolkningen: ved at nedsætte Valgretsaldern, ved at forkorte Tiden for Rigsdagsperioderne, ved at udelukke Kongens eller Præsidentens Veto samt ved at indføre Folkeafstemning, Referendum, og Folkeinitiativ — i øvrigt efter Regler, som man fra alle Sider maa anerkende er forsigtigt udarbejdede, i § 40. — Endelig indeholder Forslaget i §§ 44—61 en Række principielle Ændringer i de Paragraffer, der omhandler de saakaldte Menneskerettigheder, de kulturelle og sociale Paragraffer og Løfteparagraffer, Ændringer, som i øvrigt heller ikke indeholder noget som helst revolutionerende, men kun tilsigter at betrygge en rolig demokratisk Sociallovgivning. Men disse Ændringer skal jeg her forbigaa.

Hele vort Forslag tilstræber altsaa at gøre det parlamentariske System brugbart, at gøre det praktisk og enkelt, at gøre Rigsdagen til et virkelig Arbejdssted til Gennemførelse af Folkefertallets Villie i Stedet for noget i Retning af en Karikatur, der frembringer evindelige Kampe mellem Tingene, Intriger og alle Haande uheldige Kompromisser, der efter Omstændighederne sinker og forkludrer Udviklingen og gør større og større Kredse af Befolkningen kede af Politik.

Vor Ordfører i Folketinget brugte om dette vort Forfatningsforslag et træffende Billede, som jeg skal tillade mig at gengive. Hr. Borghjerg udtalte følgende: „Det Forfatningsliv, som er vokset op i selve de frie Foreninger, det ønsker vi at lægge til Grund ogsaa for Statsforfatningen. Vi har faaet Fag-